(המשך מעמוד 41)

כהן: כבוד בית־המישפט, אולי אפשר דקה.

השופטת: כן, מר כהן, אני מסכימה איתך.

כהן: תיארתי לעצמי, הייתי משוכנע שבית־המישפט לא יפרש את זה כחולשה, שאיננו מתנגדים. אני בכל פעם חשבתי: הנה עוד רגע, עוד רגע, יש פה נושא מענ־יין נוסף. אני סברתי כל הזמן שההגנה טוענת: יש פה שתי דמויות, זה אושרי ורחמים, שאותם רוצים לקשור לתובע. אני שומע עכשיו לפחות 18 שמות נו־ספים. שאינני יודע אם העד הזה מכיר אותם או לא מכיר אותם. מה זה רלוונטי למישפט?

השופטת: אני סומכת על פרקליטי ההגנה שהם יסבירו לנו בקרוב.

ליבליך: בתביעה של חברי יש שלושה דברים. אחד מהם זה סמים, אחד מהם זה יהלומים, אחד מהם זה פשע מאורגן. זה בסעיף שלושה בפרשת התביעה שלך. זה מופיע בכתבות שהן נושא המישפט הזה.

השופטת: כתבה אחת.

ליבליך: בכתבה הזאת זה מופיע. זה חלק מהדבר שאנחנו צריכים להתגונן עליו.

כהן: האם חברי המלומד אינו חושב שביגלל זה מותר תמיד להזכיר כל פרשת יהלומים וסמים במדינת־ישראל?

ליבליך: דובר על פשע מאורגן.

כהן: זה מה שקורה פה בדיוק.

ליבליך: בתביעה שלך כתוב, אם אתה מוותר על זה...

כהן: אם אתה שואל את העד על שא־לות, שאפילו לא מתייחסות לקירבת הר־תאריכים הרלוונטיים...

ליבליך: אני אקצר.

אלוהים וערבויות

ליבליך: מיסעדה ציון אתה מכיר?

מנטש: מכיר.

ליבליך: היא בכרם?

מנטש: כן.

ליבליך: שייכת למי?

מנטש: לציון.

ליבליך: ציון לוי?

מנטש: כן.

ליבליך: אין לך חלק במיסעדה?

מנטש: לא. אבל יש לי שמה כבוד.

ליבליך: בכל מקום.

מנטש: עזרתי לו הרבה.

ליבליך: עזרת לו במה?

מנטש: היה סיכסוך במישפחה, אני התערבתי בלי עורך־דין, בלי מישפטים. הם לא שוכחים. לא אבא שלו ולא הוא.

ליבליך: לא עזרת לו שום דבר ב־כספים?

מנטש: לא.

ליבליך: הלוואות, ערבויות?

מנטש: ערבויות כן.

השופטת: כל הערבויות שאתה מספר, תמיד נתת בחינם?

מנטש: כן. אם אני אמרתי בשבועה, זה בחינם. אף פעם בחיים שלי לא נגעתי. יש לי סיפוק.

השופטת: זה לא קצת מסוכן, לתת כל־כך הרבה ערבויות?

מנטש: מה יכולים?

השופטת: יכולים לא לשלם, ואתה תשלם.

מנטש: אז אלוהים גדול. מה אני אעשה?

■ ■ ■

„יער מנטש"

(חקירה נגדית של עורך־הדין גבריאל כהן):

השופטת: מתי אתה עלית ארצה?

מנטש: בסוף 35.

השופטת: יחד עם עוד הרבה עולים מסלוניקי?

מנטש: כן.

השופטת: התחלתם לעבוד בנמל תל־אביב?

מנטש: לא, עליתי ב־35 לבד, גירשו אותי, האנגלים, מהאוניה, לא נתנו לי לרדת. באתי לסלוניקי, החלפתי את המיש־פחה, המישפחה שלי לא צרפתי, החלפתי את המישפחה בשביל לבוא הנה. באנו ב־35. ב־35 נכנסנו לנמל, לעבוד ביפו. שמה לקחו אותנו בשביל הפרי. אני הייתי חלש, אז נכנסנו לעבוד, לקחו אותי בכוח, התחלנו לעבודה. אמרו הקבלנים של ה־סחורה: פה לא בית־ספר; פה אי־אפשר ללמוד. אתם, סלוניקאים, יש לכם כוח. אבל לא פה. בנמל תעבדו סבלות. אחרי חמישה רגעים בא קבלן ערבי על סוס, שיכור, ירד מהסוס, שואל מה קרה, אומר: באו יהודים לעבוד.

השופטת: זה לא מצא חן בעיניו?

מנטש: לא מצא חן בעיניו. הוא אר־מר: תעל, מוחמד! קח את הארגז ליהו־דים, כדי להראות להם!... אז בא ערבי כמו גורילה, שם את הראש, הרים את הארגז...

השופטת: טוב. אנחנו לא מוכרחים את כל זה, מ־35.

מנטש
אלף עצים ביער היישוב

כהן: אל תתעכב על כל פרשיה. זה עשיתם.

השופטת: תפסתם את עבודת הסב־לות בנמל?

מנטש: אנ הרמתי את הארגז גם כן, נשארנו לעבוד.

השופטת: כל הכבוד.

כהן: אחרי זה עשיתם את כל העבודה בנמל?

מנטש: משם באנו לנמל תל־אביב, במאורעות.

כהן: בזמן המאורעות, מה עשיתם?

מנטש: עבדנו בנמל תל־אביב.

השופטת: אתה באת יחד עם קבו־צה של אנשים מסלוניקי?

מנטש: באתי עם מישפחה.

השופטת: אבל אנשים שעבדו בנמל זה לא רק המישפחה שלך.

מנטש: לא, הרבה־הרבה. היו חמי־שים איש.

השופטת: וכך זה התחיל?

מנטש: כן.

השופטת: ואתה, באופן טבעי, היית בראש של הקבוצה הזאת?

מנטש: לא. כשבאנו לנמל תל־אביב, אני יצאתי למחסני־ערובה, עצמון, זה בגני־התערוכה, היו מחסנים, אז התחילו לפתח את המחסנים. אני לקחתי, שבע איש היינו, עזבנו את הנמל, נכנסנו לע־בוד במחסנים, בתנאי שאחרי ארבע יש לנו זכות לעבוד בנמל בקבלנות. ונש־ארתי במחסני־ערובה כל הזמן.

השופטת: בן כמה היית כשעלית לארץ?

מנטש: 17.

כהן: לאחר מכן, התאחדות עולי סלוניקי נטעה על שמך...

מנטש: לא, העולים.

כהן: העולים נטעו על שך אלף עצים ביער הישוב?

מנטש: נכון. יש חורשה על שם מנטש.

(בהמשך החקירה הנגדית נגולה עבוד־תו הציבורית הנרחבת של מנטש. הוא טען שאחרי הכתבות של רן כיסלו ב־הארץ הוא „נשבר" ונטש את מרבית פעילותו הציבורית.)

טיולים מודרכים ל:
אירופה
ארצות הברית
למזרח הרחוק
צעירים
ו"קמפינג"
פרטים והרשמה בכל משרדי הנסיעות!
הטיול הטוב ביותר זה
אירופה טורס
EUROPA TOURS
באחיר הסביר ביותר!

מורלה
חטפטים המעוצבים ביצירת אומנות

ארומור
צפוי רלתות וקירות